

Arrest

nr. 42 562 van 29 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 januari 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 12 juni 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) als werknemer of werkzoekende in.

1.2 Op 4 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3 Op 27 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 12 februari 2010 aan verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving aangevraagd op 12.06.2010 door (...), geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: Betrokkene deed op 12.06.2009 een aanvraag als werknemer / werkzoekende. Deze werd op 04.11.2009 geweigerd gezien er niet kon worden vastgesteld dat tewerkstelling de hoofdactiviteit was. Aan de hand van een bijlage 20 zonder bevel dd. 13.11.2009, werd betrokkene daarvan op de hoogte gebracht. Door middel van deze bijlage 20 zonder bevel werd haar een extra maand toegekend (uiterlijk tot 13.12.2009) om aanvullende bewijzen voor te leggen. Op dd. 27.11.2009 werd door betrokkene een recent werkgeversattest voorgelegd (A. d. dd. 16.11.2009). Hierin wordt vermeld dat betrokkenen 17 uur per week is tewerkgesteld, voor onbepaalde duur. Navolgend legde betrokkene op dd. 30.11.2009 loonfiches (juli-aug-sept-okt. 2009) en een RVA-document van tijdelijke werkloosheid met controleformulier (juli-aug-sept-okt-nov.2009). Uit de aangeleverde stavingsstukken kan bijgevolg niet afgeleid worden dat tewerkstelling de hoofdactiviteit van betrokkene is. Op basis van deze elementen moet besloten worden dat er onvoldoende dagen/uren effectieve tewerkstelling zijn om een verblijf van meer dan drie maanden, als werknemer, toe te kunnen staan. Het betreft hier immers marginale tewerkstelling.

Betrokkene dient dus eerder als werkzoekende beschouwd te worden. Nergens uit het dossier blijkt echter dat betrokkene nog ingeschreven is als werkzoekende bij de VDAB of solliciteert EN een reële kans maakt op bijkomende tewerkstelling, waardoor haar evenmin het recht op verblijf als werkzoekende toegekend kan worden (art. 50, §2, 3° van het KB van 8.10.1981). (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 40, § 4, eerste lid *juncto* artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: Betrokkene deed op 12.06.2009 een aanvraag als werknemer / werkzoekende. Deze werd op 04.11.2009 geweigerd gezien er niet kon worden vastgesteld dat tewerkstelling de hoofdactiviteit was. Aan de hand van een bijlage 20 zonder bevel dd. 13.11.2009, werd betrokkene daarvan op de hoogte gebracht. Door middel van deze bijlage 20 zonder bevel werd haar een extra maand toegekend (uiterlijk tot 13.12.2009) om aanvullende bewijzen voor te leggen. Op dd. 27.11.2009 werd door betrokkene een recent werkgeversattest voorgelegd (A. d. dd. 16.11.2009). Hierin wordt vermeld dat betrokkenen 17 uur per week is tewerkgesteld, voor onbepaalde duur. Navolgend legde betrokkene op dd. 30.11.2009 loonfiches (juli-aug-sept-okt. 2009) en een RVA-document van tijdelijke werkloosheid met controleformulier (juli-aug-sept-okt-nov.2009). Uit de aangeleverde stavingsstukken kan bijgevolg niet afgeleid worden dat tewerkstelling de hoofdactiviteit van betrokkene is. Op basis van deze elementen moet besloten worden dat er onvoldoende dagen/uren effectieve tewerkstelling zijn om een verblijf van meer dan drie maanden, als werknemer, toe te kunnen staan. Het betreft hier immers marginale tewerkstelling.

Betrokkene dient dus eerder als werkzoekende beschouwd te worden. Nergens uit het dossier blijkt echter dat betrokkene nog ingeschreven is als werkzoekende bij de VDAB of solliciteert EN een reële kans maakt op bijkomende tewerkstelling, waardoor haar evenmin het recht op verblijf als werkzoekende toegekend kan worden (art. 50, §2, 3° van het KB van 8.10.1981).

Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende wettelijke bepalingen:

Artikel 40 par. 4 lid 1 stelt:

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

Artikel 42 bis par. 1 stelt:

§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Verzoeker stelt vast dat hij conform artikel 40 par. 4 1° is het Rijk mag verblijven indien zij een kans maakt om werk te vinden of werk heeft.

Het kan niet betwist worden dat verzoeker tewerkgesteld is bij A. D. BVBA.

Zij kan hiervan loonbrieven voorleggen. Verzoeker verwijst hiervoor naar haar stuk 2.

Verzoeker verdiende het volgende:

September 2009:	75,07 Euro
Oktober 2009:	133,45 Euro
November 2009:	140,44 Euro
December 2009:	391,89 Euro

Verzoeker woont tezamen in bij haar ouders in de xxxstraat xxx. Dit wil zeggen dat verzoeker NIET dient in te staan voor de huur. Dus een normale huurprijs in het Gentse voor een woonhuis bedraagt al vlug 500 Euro.

Verzoeker telt haar inkomsten voor bijvoorbeeld december 2009 op:

- A. D. BVBA:	246,61 Euro
- - Besparing op woonhuis door inwonend:	500,00 Euro

TOTAAL:	746,61 Euro
---------	-------------

Het gevolg hiervan is dat verzoeker een inkomen heeft dat zich boven het inkomstenniveau bevindt dan hetwelk in de sociale bijstand wordt verleend.

Artikel 40 par. 4 voorlaatste lid stelt: In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie. Dit wil zeggen dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening dient te houden met ALLA inkomsten en ook uitgaven die niet aanwezig zijn. Verzoeker dient aldus NIET te betalen voor huishuur gezien ze inwonend is bij haar ouders. De grootste hap uit het budget is immers steeds de huishuur. Verzoeker heeft deze kost niet. De besparing van de huishuur kan aldus in rekening worden worden gebracht als een inkomst aangezien er hiervoor geen uitgave is.

Derhalve is er een schending van artikel 40 par. 1 voorlaatste lid.

Tevens is er een schending van artikel 42 bis Vw. Artikel 42 bis bepaalt de voorwaarden wanneer er een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht. Namelijk indien verzoeker een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstand stelsel.

Uit het niks uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

Zodoende is er een schending van artikel 42 bis Vw. Indien de Dienst vreemdelingenzaken dat van mening is dient zij dit tevens de argumenteren. Zij doet dit echter niet.

Derhalve is er een schending van artikel 40 par. 4 voorlaatste lid juncto artikel 42 bis par. 1 Vw. Een beslissing van de administratie in strijd met de wettelijke bepalingen dient vernietigd te worden.

De beslissing dd. 27 januari 2010 dient aldus vernietigd te worden."

In haar repliekmemoirie verwijst verzoekende partij integraal naar haar inleidend verzoekschrift.

2.1.2 De Raad stelt vast dat verzoekende partij de door haar opgeworpen schending van artikel 40, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet steunt op het feit dat zij conform artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in het Rijk mag verblijven indien zij een kans maakt om werk te vinden of werk heeft en dat niet kan betwist worden dat zij tewerkgesteld is, en op het feit dat zij een inkomen heeft dat zich boven het inkomstenniveau van hetwelk in de sociale bijstand wordt verleend, bevindt en verwijst in dit kader naar artikel 40, § 4, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet zoals verzoekende partij ook zelf aangeeft, luidt als volgt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;"

De Raad wijst er vervolgens op dat nergens in de bestreden beslissing wordt betwist dat verzoekende partij tewerkgesteld is en dat tevens expliciet naar de loonfiches wordt verwezen waarnaar verzoekende partij in haar verzoekschrift ook verwijst. In de bestreden beslissing wordt echter aangegeven dat het slechts een marginale tewerkstelling betreft die onvoldoende is om een verblijf van meer dan drie maanden als werknemer te kunnen toestaan. Verzoekende partij betwist in het kader van haar eerste middel niet dat het slechts om een marginale tewerkstelling gaat en toont niet aan dat de tewerkstelling waarvan zij loonbrieven kan voorleggen, volstaat om overeenkomstig voornoemd artikel 40, § 4, eerste lid, 1° recht te hebben op een verblijf van meer dan drie maanden als werknemer. Op een eventuele hoedanigheid van werkzoekende waarvan in de bestreden beslissing gesteld wordt dat nergens uit het dossier blijkt dat verzoekende partij nog is ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB en solliciteert en een reële kans maakt op bijkomende tewerkstelling zodat haar geen recht op verblijf als werkzoekende kan toegekend worden, gaat verzoekende partij in het kader van haar eerste middel niet verder in.

Met betrekking tot het door verzoekende partij aangehaalde artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat het tweede lid van voornoemd artikel 40, § 4 slechts geldt voor de gevallen bepaald in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet en niet voor het *in casu* relevante geval, met name het geval bepaald in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich aldus niet dienstig op voornoemd artikel 40, § 4, tweede lid beroepen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekende partij een schending van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Daar waar verzoekende partij een schending van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet aanvoert, wijst de Raad erop dat dit artikel het beëindigen van een verblijfsrecht betreft, terwijl de bestreden beslissing de weigering van een verblijf van meer dan drie maanden betreft. Voornoemd artikel 42bis doet *in casu* dan ook niets ter zake zodat verzoekende partij zich niet dienstig op dit artikel kan beroepen. Een schending van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1 In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 4 van de “*motiveringswet van 29 juli 2009*” *juncto* artikel 40, § 4, 1° en artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Artikel 4 van de wet dd 29 juli 1991 stelt uitdrukkelijk: opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Administratieve beslissingen in het domein van het vreemdelingenrecht dienen bijgevolg te voldoen aan zowel de materiële motiveringsplicht als de formele motiveringsplicht. Dit houdt in dat de administratieve beslissingen in het domein van het vreemdelingenrecht gedragen moeten worden door motieven die in feite en in rechte aanvaardbaar zijn en die kunnen worden gecontroleerd.

De Raad van State heeft in het kader van haar vreemdelingencontentieux dienovereenkomstig gesteld dat de wil van de wetgever is geweest te eisen dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig zou worden gemotiveerd (RvSt nr. 156.831, 23 maart 2009, T. Vreemd. 2009, afl. 3, 308).

Dit veronderstelt natuurlijk dat de juridische basis waarop de beslissing is gebaseerd correct dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt in zijn wettelijke motivering: ... Op basis van deze elementen moet besloten worden dat er onvoldoende dagen/uren effectieve tewerkstelling zijn om een verblijf van meer dan drie maanden, als werknemer, toe te kunnen staan. Het betreft hier immers marginale tewerkstelling.

Verzoeker is nu toch wel verbaasd over de motivering. Er wordt gesproken over marginale tewerkstelling, onvoldoende uren/dagen effectieve tewerkstelling.

Verzoeker heeft de vreemdelingenwet erop na gekeken en heeft nergens een artikel gevonden waarin staat dat de tewerkstelling niet marginaal mag wezen.

De administratie voegt aldus een voorwaarde toe aan de wet. De administratie dient te wet uit te voeren en geen voorwaarden toe te voegen aan de wet. De administratie is hiervoor niet bevoegd.

Bovendien spreekt de wet eveneens NIET over effectieve tewerkstelling. Artikel 40 par. 4 stelt enkel: hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is. Welnu verzoeker is duidelijk werknemer. Zij heeft een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en is deeltijds te werkgesteld.

Dit is voldoende.

Als laatste punt dien de administratie rekening te houden met de crisis. De crisis slaat echter ook toe in het kader van de Dienstencheques. Hoe meer werklozen er zijn, hoe minder er gebruik wordt gemaakt van de dienstencheques. Verzoeker kan in dit kader verwijzen naar artikel 42 bis par. 2. Zij is onvrijwillig werkloos. Zij heeft niet gevraagd om werkloos te worden. Iedere maand is verzoeker echter economisch werkloos geweest. Daar kan zij niks aan doen. Artikel 42 bis par. 2 bepaald: Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°; in de volgende gevallen: 3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid.

Derhalve is de beslissing verkeerdelijk gemotiveerd. Verzoeker voldoet aan artikel 40 par. 4 1° en zij dient haar verblijfsrecht behouden want:

- *Zij is nog steeds tewerkgesteld*
- *Zij is economisch (dus onvrijwillige) werkloos.*

Een beslissing in strijd met artikel 3 en 4 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dient nietig verklaard te worden."

In haar repliekmemoirie verwijst verzoekende partij integraal naar haar inleidend verzoekschrift.

2.2.2 In de eerste plaats merkt de Raad op dat hij ervan uitgaat dat verzoekende partij met haar verwijzing naar de artikelen 3 en 4 van de "*motiveringswet van 29 juli 2009*" op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen doelt, gelet op het feit dat zij in de uiteenzetting van het tweede middel, daar waar zij "*(a)rtikel 4 van de wet dd 29 juli 1991*" citeert, in werkelijkheid artikel 3 van voornoemde wet van 29 juli 1991 citeert.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot het weigeren van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat zij is genomen in uitvoering van artikel 51, § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en in de motivering wordt verwezen naar het feit dat niet voldaan is aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie, naar het feit dat op basis van de in de bestreden beslissing aangegeven elementen moet besloten worden dat er onvoldoende dagen/uren effectieve tewerkstelling zijn om een verblijf van meer dan drie maanden, als werknemer, toe te kunnen staan, dat het immers marginale tewerkstelling betreft en naar het feit dat nergens uit het dossier blijkt dat verzoekende partij nog is ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB en solliciteert en een reële kans maakt op bijkomende tewerkstelling waardoor haar evenmin het recht op verblijf als werkzoekende kan toegekend worden.

Verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat het tweede middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Daarbij dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet weigeren van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag van de verklaring van inschrijving is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Uit de aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) blijkt dat verzoekende partij als burger van de Unie verzoekt om een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende, dat zij een "*inschrijving VDAB*" heeft overgelegd en dat zij verzocht wordt de volgende documenten binnen de drie maanden over te leggen: "*(s)ollicitatiebrieven, interimcontract, diploma's, bewijs van opleidingen*". Verzoekende partij legt vervolgens bewijzen van inschrijving bij interimkantoren voor, een arbeidsovereenkomst dienstencheques onbepaalde duur van 10 juli 2009, een loonbrief van juli 2009, een bewijs van tijdelijke werkloosheid van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening (met controleformulier tijdelijke werkloosheid) van 5 augustus 2009 waaruit blijkt dat zij vanaf 23 juli 2009 werkloos is en een werkgeversattest (bijlage 19*bis*) van 20 augustus 2009.

Op 4 april neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 13 november 2009 aan verzoekende partij ter kennis gebracht en houdt in dat zij over een bijkomende maand beschikt om de vereiste documenten over te maken aangezien uit de reeds overgemaakte documenten niet kan afgeleid worden dat de tewerkstelling waarvan zij een arbeidsovereenkomst en loonfiche voorlegt daadwerkelijk haar huidige hoofdactiviteit is noch dat zij nog is ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende, solliciteert of een reële kans maakt op tewerkstelling. In deze beslissing van 4 november 2009 wordt uitdrukkelijk gevraagd om hetzij een "*bewijs tewerkstelling als hoofdactiviteit (bv. recent werkgeversattest, loonfiches)*" over te maken, indien zij de inschrijving wenst als werknemer, hetzij "*het bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB en het bewijs van een reële kans op werk*" over te maken, indien zij de inschrijving wenst als werkzoekende. Verzoekende partij maakt vervolgens bijkomend een werkgeversattest (bijlage 19*bis*) van 16 november 2009 over, een bewijs van tijdelijke werkloosheid van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening (met controleformulier tijdelijke werkloosheid) van 4 september 2009 resp. 7 oktober 2009 resp. 4 november 2009 waaruit blijkt dat zij vanaf 5 augustus 2009 resp. 2 september 2009 resp. 1 oktober 2009 werkloos is en loonbrieven van augustus, september, oktober en november 2009.

Verzoekende partij stelt in de uiteenzetting van haar tweede middel dat zij verbaasd is over de motivering van de bestreden beslissing daar er gesproken wordt over marginale tewerkstelling en onvoldoende uren/dagen effectieve tewerkstelling en zij nergens in de Vreemdelingenwet een artikel heeft gevonden waarin staat dat de tewerkstelling niet marginaal mag wezen. Zij stelt dat de administratie een voorwaarde aan de wet toevoegt en daarvoor niet bevoegd is en dat zij duidelijk werknemer is gezien zij een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur heeft en deeltijds is tewerkgesteld.

De Raad wijst erop dat artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet inderdaad slechts in het algemeen spreekt over "werknemer", maar dat de artikelen 40 e.v. van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht zijn van de richtlijn 2004/38/EG en dat het Hof van Justitie van de Europese Unie reeds herhaaldelijk gesteld heeft dat het begrip "werknemer" in de zin van artikel 39 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (thans artikel 45 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie) volgens vaste rechtspraak een communautaire inhoud heeft en niet eng mag worden uitgelegd en dat "werknemer" iedereen is die reële en daadwerkelijke arbeid verricht, met uitsluiting van werkzaamheden van zo geringe omvang dat zij louter marginaal en bijkomstig zijn (zie o.m. zaak Petersen, HvJ 11 september 2008, nr. C-228/07, punt 45; zaak Vatsouras en zaak Koupatantze, HvJ 4 juni 2009, nrs. C-22/08 en C-23/08, punt 26).

Gelet op het voorgaande komt een louter marginale tewerkstelling derhalve niet in aanmerking om als “werknemer” in de zin van voornoemd artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet te worden beschouwd. In de bestreden beslissing wordt uitgebreid verwezen naar de verschillende documenten die verzoekende partij heeft overgemaakt en de Raad stelt vast dat de verschillende elementen waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en op grond waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris heeft besloten dat er slechts sprake is van een marginale tewerkstelling, beantwoorden aan hetgeen blijkt uit de voornoemde overgemaakte documenten. Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoekende partij nergens in de uiteenzetting van haar tweede middel aannemelijk maakt dat het kennelijk onredelijk is uit de verschillende elementen opgesomd in de bestreden beslissing af te leiden dat er onvoldoende dagen/uren effectieve tewerkstelling zijn om een verblijf van meer dan drie maanden als werknemer toe te kunnen staan, daar het slechts om een marginale tewerkstelling gaat.

Met betrekking tot een eventueel recht op verblijf als werkzoekende, stelt de Raad vast dat aan verzoekende partij in haar aanvraag van een verklaring van inschrijving van 12 juni 2006 uitdrukkelijk werd gevraagd sollicitatiebrieven voor te leggen en vervolgens in de voormelde beslissing van 4 november 2009 een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB en het bewijs van een reële kans op werk zoals voorzien in artikel 50, § 2, 3° van het Vreemdelingenbesluit maar dat verzoekende partij heeft nagelaten dit te doen. In haar verzoekschrift betwist zij geenszins dat zij deze documenten niet heeft overgemaakt noch voert zij überhaupt aan dat zij een recht op verblijf als werkzoekende zou hebben.

Vervolgens verwijst zij naar de crisis en naar het feit dat zij onvrijwillig werkloos is en haalt in dit kader artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet aan. De Raad herhaalt in dit verband hetgeen hij hoger, in het kader van het eerste middel, reeds heeft gesteld, met name dat voornoemd artikel 42bis betrekking heeft op de beëindiging van het verblijfsrecht, terwijl de bestreden beslissing een weigering van verblijf betreft zodat voornoemd artikel 42bis niet ter zake dienend is.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekende partij in haar tweede middel derhalve op generlei wijze aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De door verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen *juncto* artikel 40, § 4, 1° en artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1 In een derde middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna : het EVRM).

Ter adstruering van het derde middel zet verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Artikel 8 EVRM stelt: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Zoals hierboven gesteld woont verzoeker tezamen met haar ouders, haar zussen en de kinderen van haar zus I. Aan deze personen is er geen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Het gevolg is dat dit een schending is van artikel 8 EVRM. Verzoeker kan zijn familieleven niet meer uitoefenen gezien de fysieke verwijdering tussen Slowakije en België. De andere gezinsleden in casu haar ouders mogen in BELGIË verder verblijven.

Het staat boven water dat artikel 8 directe werking heeft. De bestreden beslissing dd. 27 januari 2010 is aldus een inmenging in het privé-leven van verzoeker. Een inmenging in het privé-leven is enkel en alleen mogelijk om de democratie te redden. Dit is hier geenszins aan de orde.

De beslissing dd. 27 januari 2010 is aldus een aanfluiting van artikel 8 EVRM en dient hierdoor te worden vernietigd.”

In haar repliekmemoirie verwijst verzoekende partij integraal naar haar inleidend verzoekschrift.

2.3.2 De Raad stelt vast dat verzoekende partij in de uiteenzetting van haar derde middel stelt dat zij tezamen woont met haar ouders, zussen en de kinderen van haar zus I., dat aan deze personen geen bevel om het grondgebied te verlaten is gegeven, dat zij haar familieleden niet meer kan uitoefenen gezien de fysieke verwijdering tussen Slowakije en België en dat *in casu* haar ouders verder in België mogen verblijven.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat verzoekende partij slechts haar bewering staft dat zij op hetzelfde adres woont als voormelde personen maar dat zij zich met betrekking tot het al dan niet hebben van een recht op verblijf in België van haar familieleden en het feit of zij al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ontvangen, beperkt tot loutere beweringen die geenszins gestaafd worden.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat artikel 8, eerste lid van het EVRM zoals verzoekende partij in ietwat andere bewoordingen ook zelf aangeeft, luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”,

maar dat in het tweede lid van voornoemd artikel 8 vervolgens het volgende is bepaald:

“2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is en dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg staat (RvS 9 oktober 2001, nr. 99 581). De Raad stelt vervolgens vast dat uit de bewoordingen van artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privéleven, in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij beweert, niet *“enkel en alleen mogelijk (is) om de democratie te redden”*. De bestreden beslissing is door de wet, met name de Vreemdelingenwet voorzien en streeft één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden na aangezien de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving waarbij als uitgangspunt geldt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. De Raad benadrukt voorts dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170 806). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS